

Varga Zoltán Zsolt MÉG EGYSZER

Azt mondják, az életben minden fontos csak egyszer történik meg velünk. Egyszer születünk, egyszer leszünk igazán szerelmesek, egyszer halunk meg. Márti és én ezt nem akartuk tudomásul venni. Mármint hogy csak egyszer leszünk igazán szerelmesek. Másodszor is át akartuk élni.

Egy évvel azután, hogy a Kék elefántban egymásba zúgtunk, beültünk ugyanoda. Órára, percre pontosan akkor. A Kék elefánt indiai stílusban berendezett kis vendéglő a vár aljában, mindössze nyolc asztallal. Az ajtó melletti konzolon álldogál egy gazdagon felszerszámozott kék elefantszobor, a lámpákon kis tükördarabkákkal kivarrt, bojtos végű textilernyők csüngnek, álarany keretes tükör terpeszkedik a két ablak közti falrészén, az ablakpárkányon füstölők égnek, Buddha-fej mosolyog a tálaló szekrényen. De az étlapon nincs indiai étel.

egy évvel korábban

Csalódtam. Tavaly ködös, nyálkás november borongott, délután háromkor már erősen szürkült. Most rendkívül meleg volt, az éttermi fény cseppet sem emlékeztetett a félhomályos, misztikus helyre. Ráadásul tíz percet kellett várnom, hogy felszabaduljon az asztal, ahol egy évvel korábban ültem. A pincérnő értetlenkedett, miért nem jó másik hely, kelletlenül győzködött, aztán faképnél hagyott. Nemcsak azért akartam odaülni, mert mindent ugyanúgy akartunk, ahogy egy évvel korábban történt, a tükör is kellett, amiben megláttuk egymást.

Miután leültem, a durcás pincérnő visszatért, dérral-dúrral leszedte az előző terítéket és elem lökte az étlapot. Belelapoztam, kerestem a marhapörköltet sztrapacskával, amit akkor ettem, de nem találtam. Odaintettem a pincérnőt, rákérdeztem, ő meg kárörvendően magyarázta, hogy levették az étlapról, minden ételt négy évig

Megadtam magam. Körülményesen kászálódtam, és ez egy évvel korábban nem csak játék volt, mint most, akkor féltem, hogy a varázs megszűnik, ha kilépünk a tükör mágikus teréből, ha odamegyek és megszólítom. Nem így történt. Úgy beszélgettünk rögtön, mintha mindig ismertük volna egymást. Hogy pontosan mit mondtunk, arról később vitáztunk, végül hagytam, hogy Mártnak legyen igaza. Leírtuk, mint egy színdarab szövegét, aznap többször átfutottam, nehogy tévesszek. De nem is a beszélgetést vártam igazán, hanem a közben hirtelen ránk telepedő csendet. Nem tudom, mennyi ideig néztük egymást szóltanul, egy-két perc lehetett, nekem óráknak tűnt.

Feltápázkodtam, és bizonytalanságot mímelve elindultam felé.

Ugyanakkor három férfi átült Mártn asztalához. Vitték magukkal az italaikat is, több felest és egy-egy korsó sört. Mártn rémülten meredt rám. Megveregettem a háttal ülő fickó vállát. Megpördült.

– Mi a fenét akarsz? Nem látod, hogy nővel vagyok?

A helyi alvilág ismert figurája, „Zsoldos” méregetett lekezelően. Negyven körüli, kiélt arcú férfi, sebhellyel a homlokán. A két másik ürge a gorillája, az egyik borotvált fejű, a másik copfos, mindketten formára nyírt, pár milliméteres szakállal, napszemüvegben. Ők nem fordultak felém, Mártnit fixírozták kitartóan és a sörüket szürcsölgették. Piti kis bűnözők – de ki tudja, mire képesek.

– A hölgy az én barátnőm. Éppen most akartam leülni az asztalához.

– Barátnőd egy lófaszt! Láttalak, ott ültél az étterem túlsó végében. Anettke, hozzál ennek a csodaszép lánynak egy Unikumot! Unikumot az unikumnak.

Alex Lehner, flickr.com

A két gorilla horkanva röhögött. Márti hiába tiltakozott, a pincérnő kihozta az italt.

– Egészségünkre! A hölgy – ahogy te hívod – velem szemezett. Még szívet is küldött, aztán meg idehívott. Így volt fiúk? – fordult az embereihez.

Bólogattak. Mit csináljak? Támadjam meg „Zsoldost”, hogy a felfordulásban Márti elmenekülhessen?

Két rendőr sétált el az étterem előtt. Hátha benyitnak? Reménykedtem. De tovább poroszkáltak.

Már azon voltam, hogy kiszaladok utánuk, amikor a durcás, kelletlen pincérnő odajött.

– Azt üzeni a főnök, hogy ne balhézzatok. Ha elcseszitek az üzletet, nektek is kevesebb jut. Nem lesz itt ingyen pia sem.

„Zsoldos” egy pillanat alatt kijózanodott. Gorilláit a helyükre küldte, aztán maga is felpattant, elindult az asztala felé. Útközben nekem jött, rám loccsantotta a sörét, és belesziszegte a fülembe, hogy még találkozunk.

Leültem Mártihoz. Az unikumos poharat sodorgatta az ujjai között. Nem nézett rám. Hívta a pincérnőt, kifizette a számláját, felállt és távozott. Egy évvel korábban kéz a kézben mentünk el.